

Петя Дубарова

Мисли в час

Омръзна ми да бъда все послушна –
да слушам и мълча, да бъда в час
и само химикалът ми да шушне
по бели листи със мастилен глас.

Омръзна ми контролни да ме дебнат,
а после в мисълта ми да тежат,
да бъда груба, нервна и враждебна
дори и с мама някой път.

Омръзна ми да бъда черно-синя,
в престилка като прилеп – с нощен цвят,
и с чувството на грешна монахиня
да нося в себе си мечта за свят

тъй пъстър, както всъщност е дъха ми
в момичешката своя дълбина.
Гимназията всекиго измами,
от всеки взе по капка светлина...

Разбирам, че съм зла, неблагодарна...
Но блика пак звънецът сив мажор.
Той идва срещу мен самоуверен
да продължиме вечния си спор.

5.5.1977

КРАЙ

© 1977 Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6062>]